

nu denne Leder har taget Ordningen i Arv fra sin Forgænger — saaledes som Departementschef Dalhoff — eller ved dens Udformning har fulgt den departementale Praksis, hvori han gennem sin Tjeneste i andre Ministerier har været opdraget — saaledes som Departementschef Busck-Nielsen. Det er selvfølgelig ganske andre Momenter, der bestemmer en Departementschefs Ansættelse end Hensynet til hans Forfarenhed i Kasse- og Regnskabsvæsenet, som kun er et mindre væsentligt Led i et Ministeriums Forretningsomraade, og det bliver derfor rent tilfældigt, om en Departementschef har nogen Kyndighed i eller Interesse for denne specielle Gren af hans Virksomhed, i hvilken han derfor maa være berettiget til at følge Traditionen. Omvendt vil det i de Undtagelsestilfælde, hvor en Departementschef har denne Interesse og mulig ogsaa paa forskellig Vis udløser den i Gerning, ikke være berettiget at bebrejde ham, at han ikke gaar til Bunds i Sagen og underkaster hele Ordningen en gennemgribende Reform, allerede af den Grund at Initiativet til en saadan Nyordning ikke sigtsmæssigt kan tages af et Fagministerium, men naturligvis maa udgaa fra den centrale Finansstyrelse.

Det er da selvfølgelig ogsaa paa dette Sted, at man har haft Følelsen af sit Ansvar i saa Henseende, idet det er herfra, at Stødet til de i de senere Aar indførte Reforme er udgaaet.

Skal der derfor være Tale om noget Ansvar for Handelsministeriets Embedsmænd for de af Arendrup begaaede Besvigelser, kan dette efter min Mening ikke baseres paa de omtalte Grundskader i dette Ministeriums Kasse- og Regnskabsvæsen i Almindelighed, men maa søge sin Basis i *særlige* Forsømmelser og Skødesløsheder, hvori disse maatte have gjort sig skyldige indenfor Rammerne af det Konglomerat af Pligter, der kan antages at paahvile dem, naar den hidtil bestaaende Ordning med dens Ufuldkommenheder og vide Masker, der er egnet til at give fri Passage for selv meget store Uregelmæssigheder, tages som et Faktum, for hvilket muligvis Samfundet i sin Helhed, men i hvert Fald ikke den enkelte Ministerialleder bør bære Ansvaret.

Jeg skal derfor nu gaa over til at undersøge, hvorvidt slige særlige Pligtforsømmelser kan antages at være begaaet af nogen af Handelsministeriets Embedsmænd.

Som nævnt under Forhold I. har der under Sagen vist sig at bestaa en Meningsforskel mellem Ministeriets Embedsmænd om, hvorvidt der har paahvilet Iste Kontor nogen Tilsynspligt med Hensyn til de af Arendrup til det nævnte Kontor indgivne Bidrag til Budget- og Regnskabsoversigter for Kontorholdets Vedkommende. Det er af fhv. Departementschef Busck-Nielsen stærkt hævdet, at det var Iste Kontors Pligt i hans Tid at føre et saadant Tilsyn (se hans Udtalelser i Forhøret pag. 2—3 og 19—22), hvilket Tilsyns Beskaffenhed og Formaal han nærmere præciserer i Forhøret pag. 39. I denne sin Opfattelse støttes Busck-Nielsen af nuværende Direktør for Patentvæsenet Ehrenreich Hansen, der har fungeret som Fuldmægtig baade under Kontorchef Arendrup (3die Kontor) og Kontorchef Tetens (Iste Kontor), jfr. Direktørens Udtalelser til Forhøret pag. 32—33. Paa den anden Side har saavel fhv. Kontorchef, nu Stiftamtmand Herschend for sin Kontorchefstid i Iste Kontor (1917—21) som fhv. Kontorchef, nu Bankinspektør Tetens med Tilslutning af samtlige Ministeriets øvrige Embedsmænd lige saa bestemt hævdet, at Iste Kontor ingen Tilsynspligt havde paa det nævnte Omraade med Arendrup, der som Kontorchef udførte denne Del af sit Arbejde med samme Selvstændighed som sit øvrige Arbejde, og at Iste Kontor for de af Arendrup til dette indleverede Bilag til Budget og Regnskab for Kontorholdet kun havde det Hverv at paase, at disse Bilag forelaa og lægge dem ved de øvrige fra Kontorerne indløbne Bidrag og de af Iste Kontor selv udarbejdede Budgetter og Regnskaber vedrørende Lønningskontoen m. v. (se for Herschends Vedkommende Rapporten pag. 68—72 og 74—75 og for Tetens Vedkommende særlig Forhøret pag. 27 og 28—29).

Pkt. 28.
Se Sp.
4927-30.

Pkt. 29.
Se Sp.
4929.

Pkt. 30
og 31.
Se Sp.
4929-32.
Pkt. 32.
Se Sp.
4931.